

århundrede efter 1864. Jeg kan også huske at have læst om, hvordan vi jente fedt på at sælge til alle de krigsførende under Første Verdenskrig, for vi kunne, som den konservative ordfører siger, hygge os i smug. Jeg har også læst om, hvordan vi forsøgte det igen i 1940, men det lykkedes ikke, fordi andre ville det anderledes.

Netop lærdommen i 1940 var, at vi kan være nok så fredelige, vi kan have nok så mange intentioner, vi kan holde os nok så meget udenfor, vi kan være nok så meget ligeglade med europæisk sikkerhed. Men det rammer altså også os, når Europa brænder.

Svaret var dengang NATO og senere EF. Svaret er nu: Deltag aktivt i den internationale indsats for at få styr på sikkerheden i Europa! Det er en helt klar lærdom, truffet på baggrund af en lang række nationale ulykker, som vores land har været ude i. Og når fru Pia Kjærsgaard rejser spørgsmålet: Hvor er grænsen for dansk international deltagelse, vil jeg gerne provokere fru Pia Kjærsgaard, men ikke være mere provokativ end jeg faktisk mener det: For mig at se er der ingen grænser.

Hvis der er danske sikkerhedsinteresser indblandet på Balkan, hvis der er danske sikkerhedsinteresser indblandet i de baltiske lande, hvis der er danske sikkerhedsinteresser indblandet i Den Persiske Golf, så hører danske soldater hjemme i Den Persiske Golf. Det; der er afgørende, er relationen til vores sikkerhed.

Vi har gjort op med, at danske soldater skal forsvare Danmark bag de nationale grænser. Jeg siger ikke, det er en ønskedrøm, at de drøner rundt i hele verden; jeg siger ikke, at det er det. Men at anlægge en eller anden gammeldags nationalistisk geografisk holdning til, hvor danske sikkerhedsinteresser kan vejes og bliver sat mest aktivt i relief, er altså urealistisk.

Det mener jeg var det, vi gjorde op med forsvarslovene. I forsvarslovene blev der jo lagt op til, at dansk personel skulle optræde dér i verden, hvor danske myndigheder og det danske Folketing mente, at det var nødvendigt at optræde for at være med og sikre dansk frihed og dansk sikkerhed.

Det er såmænd den grunddiskussion, der er i dag. Derfor er jeg ikke tilhænger af, at man lukker sig inde, sådan som jeg synes at både fru Pia Kjærsgaard og fru Annette Just gør. Og jeg vil sige til hr. Villy Søvndal, at jeg erkender, at det er en anden indfaldsvinkel, som SF og vel også Enhedslisten har, selv om man ikke altid kan være sikker på Enhedslistens holdning til inter-

nationalt samarbejde. Så snart det bliver forpligtende, render de jo normalt skrigende væk.

Jeg vil da godt sige tak til de militærfolk, som vil drage af sted. Jeg håber bestemt, at det går godt, men der er ingen grund til at lægge skjul på, at det selvfølgelig er farligt. Jeg håber også, vil jeg sige til udenrigsministeren, at det, der står i beslutningsforslaget om styringen, ikke er for meget plagiat af det, vi så i Eksjugoslavien. Der var jo nogen tumult mellem den civile og ikkecivile del af styringen, og hvad ved jeg. Jeg håber bestemt, man får mere styr på det denne gang, end man fik dér. Men det går jeg også ud fra at man har lært af.

Og så vil jeg godt slutte med at sige, at jeg tror ikke, der er et eneste medlem af dette Ting – og jeg sagde det også, da vi sendte folk til Bosnien – der med et stort grin eller stor glæde eller stor hurlumhej stemmer for sådan et forslag, netop fordi vi ved, at det er farligt. Men omvendt er det en vægtning mellem vores ansvar internationalt, vores ansvar for nogle mennesker i nød, vores ansvar over for et samfund i opløsning og så den sikkerhed, der må være for personellet. Og her er der heldigvis et bredt flertal i Folketinget, der siger, at vi skal leve op til den opgave. Det har vi en forpligtelse til, og så må vi ønske held og lykke til de folk, der drager af sted.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Det var interessant at høre hr. Peter Duetoft her. Nu har vi fået forklaret helt tydeligt, at et godt menneskesyn er lig med militær indsats. Det er ret imponerende. Jeg ville jo have troet, at det måske var at kunne gøre den største indsats og få den bedste udnyttelse af den.

Sådan er Fremskridtspartiets indstilling til den her sag, og vi lægger overhovedet ikke skjul på, at vi er en del af Europa. Det er jo Europas fremtid, det gælder, og hvad hr. Duetoft ellers kunne finde på, men at det skulle komme til at lave en militær indsats for at kunne fremme et europæisk menneskesyn kan undre.

Det, jeg prøvede at sige med min tale, var, at jeg tror, at Danmarks indsats vil blive mere til gavn for Albanien, hvis vi gør den på den humanitære måde frem for at gøre den på den militære måde. Man sender 65 mand ud af en styrke på 6.000 af sted. Det er 65; som ikke er vant til, og som ikke er uddannet til at arbejde med de lande, som man ellers lægger tropper til.